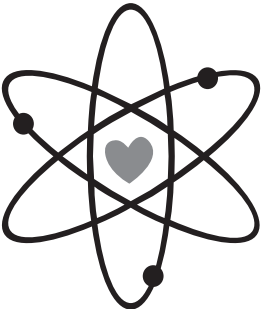

Sonia Fernández-Vidal

QUANTIC

L VE

LLUNA ROJA

*Dedicat a Marta C.F.,
perquè solament algú com ella,
amb un cor enorme, podia deixar-nos com a fruit
una persona tan meravellosa entre nosaltres.
Gràcies.*

Primera edició: gener de 2012

Disseny de coberta: Book & Look
Maquetació: Marquès, S.L.

Edició: Marcelo E Mazzanti
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2012, Sonia Fernández-Vidal, pel text
© 2012, La Galera SAU Editorial,
per l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla 95 - 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Liberdúplex
Ctra. BV-2249, Km. 7,4
Pol. Ind. Torrentfondo
St. Llorenç d'Hortons

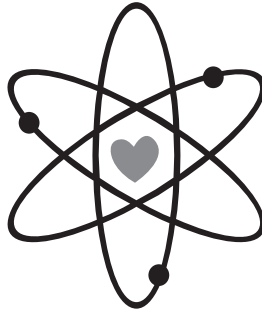
Dipòsit legal: B-41.364-2011
Impreso en la UE
ISBN: 978-84-246-4169-6

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

«Gravitation is not responsible
for people falling in love.»
ALBERT EINSTEIN

«Sense ciència, l'amor és impotent;
sense amor, la ciència és destructiva.»
BERTRAND RUSSELL

1. LES PORTES DE SHAMBHALA

De vegades el futur ens xiuxiueja alguna cosa a cau d'orella durant un breu instant. Alguns en diuen premonicions; d'altres, intuïció. Jo només sé que en entrar en aquell avió vaig saber que tot canviaria. La Laila que deixava Sevilla amb destinació a Suïssa no tornaria mai més.

El meu permís de treball com a cambrera del CERN era temporal, però de sobte vaig entendre que hi hauria un abans i un després d'aquell estiu.

Nerviosa, em vaig obrir pas entre la gent que col·locava a pressió el seu equipatge de mà. Seient 17A, finestreta. Seria una passada veure els Alps des del cel!

Una vegada al seient, vaig col·locar la bossa entre els meus peus i vaig treure la Moleskine que m'havia regalat el pare per al viatge. Em vaig emocionar en mirar la primera pàgina de la llibreta de tapes negres subjectades per una goma. Allí m'esperava una citació de Peter Matthiessen que resumia a la perfecció el presentiment que acabava de tenir:

*Un home surt de viatge
i en torna un altre.*

Si alguna cosa havia de reconèixer al meu pare era que sempre l'encertava amb els regals. Les paraules de l'autor d'*El lleopard de les neus* —la seva novel·la de viatges preferida— ressonaven ara amb més força dintre meu, ja que empenia la meva odissea particular.

Mentre l'hostessa donava unes indicacions de seguretat que no atenia ningú, dintre meu vaig tornar a sentir la veu suau i serena del meu pare:

—Tingues els ulls ben oberts, Laila. Viuràs una experiència única al centre de recerca més important d'Europa. Posa les teves mans a treballar en aquella cafeteria, però amb el teu esguard lluny a l'horitzó.

—Papa, que només seré fora tres mesos... —havia protestat.

Després li havia fet una càlida abraçada. Sabia exactament què venia a continuació. Em repetia aquella faula oriental des que jo havia fet catorze anys. I d'això ja en feia quatre...

—Recordes la història del caçador que va trobar Shambhala mentre perseguia un cérvol? En veure que s'havien obert les portes del paradís tibetà, el guardià el va convidar a entrar, però el caçador va voler anar a buscar la seva família. Quan hi va tornar la muntanya s'havia tancat, perquè les portes de Shambhala només s'obren una vegada a la vida per a cadascú. Cada oportunitat és única, Laila, i si no l'aprofites et passarà com al caçador, que va haver de continuar perseguint cérvols la resta de la seva existència.

El meu pare era un somiador incorregible. Potser per això s'havia casat amb la persona més pràctica i més realista del planeta: la meva mare. Les seves paraules van ser com un raig d'aigua glaçada:

—Estigues per la feina, gasta poc i deixa't de nois. Pensa que d'aquí a tres mesos hauràs de tornar per començar la universitat. No vull que se t'ompli el cap de pardals. Per més premis Nobel que circulin per allí, no oblidis que no ets Einstein, sinó la noia que serveix els cafès amb llet.

En aterrar a l'aeroport de Ginebra, em vaig acovardir per primera vegada des que m'havia enrolat en aquella aventura. Vaig sentir que el cel ennuvolat em queia a sobre. Tots els meus amics estaven de vacances, mentre jo em dirigia a un lloc desconegut a treballar en una cosa de la qual no tenia ni idea. Havia mentit en el CV en dir que havia treballat de cambrera els dos últims estius en un càmping de la Costa Brava.

Tot d'una, vaig desitjar ficar-me a l'avió per tornar a la meva assolellada ciutat, al món conegut, on tot era avorrit i previsible, però al capdavant segur.

«Respira fondo», em vaig dir en adonar-me de com em tremolaven les cames a la cua del control de duanes. «T'estàs comportant com una nena espantada.» Aquesta reprimenda em va donar el coratge necessari per resistir l'atac de pànic. Vaig passar el control sense apartar els ulls del terra i vaig posar el rumb cap a la cinta transportadora.

A la sala de recollida d'equipatges, un pòster immens mostrava una imatge de satèl·lit del lloc on m'estaria tot l'estiu. Se'm va escapar un somriure davant del que semblava una benvinguda adreçada a mi. Al mig de la vista aèria es podia llegir:

CERN: EL LLOC ON VA NÉIXER LA WORLD WIDE WEB

La setmana abans d'agafar l'avió, ho havia googlejat tot sobre aquell lloc. Vaig esbrinar que CERN¹ és la sigla del Centre Europeu de Recerca Nuclear, el laboratori de física nuclear on s'ha construït l'accelerador de partícules més gran del món. 27 quilòmetres de circumferència! Pel que semblava, aquella màquina gegantina havia de servir per comprendre l'origen de l'Univers. Ostres!

Vaig recollir la maleta i vaig prendre la sortida en direcció cap a la parada d'autobús, on s'amuntegava un grup d'excursionistes joves. Vaig suposar que s'aventurarien per alguna ruta pels Alps.

Al meu costat s'esperava un vellet amb una americana de pana marró i un jersei fosc i prim. Em va mirar a través d'unes ulleres de muntura antiga amb uns ulls petits però alegres. Li vaig tornar el somriure tímidament. Tenia pinta de ser un conserge jubilat.

Quan va arribar l'autobús que havia de deixar-me a les portes del CERN, vaig ocupar un seient a prop del conductor i el vellet es va asseure al meu costat.

—Hola, joveneta —em va saludar en un anglès perfecte—. Tu no ets d'aquí a prop, oi?

Tenia poques ganes d'entaular conversa, estava massa nerviosa. No obstant això, la simpatia d'aquell avi m'impedia ser mal educada. Li vaig tornar la salutació en anglès i vaig afegir:

—Vinc de Sevilla.

—Una ciutat preciosa... M'encanten el flamenc i les tapes! Es pot saber què t'ha portat a Suïssa?

—Aquest estiu treballaré al CERN, el laboratori de física que hi ha als afores de Ginebra.

—Conec el lloc —va somriure l'ancià.

1. Del francès Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire.

Esperava que la conversa s'acabés aquí. A tall d'evasiva, vaig desviar els ulls distretament per la finestra, però el vell no tenia cap intenció de callar.

—Sembles una mica jove per ser investigadora... O potser ets una llumenera?

—No sóc cap llumenera... Només hi treballaré de cambrera durant aquests tres mesos d'estiu.

Vaig poder notar la tristesa que va acompanyar la meva última frase. De nou se'm va fer un nus a la gola en pensar en els mesos que m'esperaven. A l'institut havia aconseguit les millors notes del meu curs. Allà sí que em consideraven una llumenera. Tots els meus profes asseguraven que seria una universitària brillant. No obstant això, en aquell moment m'encaminava cap al lloc amb més cracs per metre quadrat del planeta, i sense cap altra missió que servir-los el cafè.

Aquesta perspectiva em feia sentir molt insignificant. Vaig tornar a ser conscient de com estaria de sola durant aquelles setmanes interminables. Em vaig mossegar el llavi i em vaig empassar la saliva amb força per diluir l'horrible sensació d'estar a punt de plorar.

—Una destinació curiosa per guanyar-se uns quants calerons...

«Vell xafarder!», vaig sospirar molesta, tot i que el mal humor m'ajudava a contenir les ganes de plorar. Agraïda almenys per això, li vaig seguir el joc:

—Vaig descobrir una borsa de feina europea on apareixia aquesta oferta per a estudiants. L'any que ve vull entrar a la universitat i estic dubtant entre fer matemàtiques o física. Un temps fora de casa m'ajudarà a decidir-me.

No vaig creure necessari explicar a aquell bon home que els meus pares havien hagut de tancar la seva petita llibreria. La crisi havia pogut més que un somni iniciat abans que jo naixés. Mentre

el meu pare buscava qualsevol feina, la meva mare havia començat a apedaçar peces de les veïnes, però no n'hi havia prou per afrontar les despeses d'una carrera.

—Em sembla una decisió molt sàvia, joveneta. A propòsit, m'estic comportant com un vell mal educat. Ni tan sols m'he presentat: em dic Murray.

—Jo sóc la Laila.

—Un nom preciós, llumenera.

—És d'origen àrab —li vaig explicar—. Significa 'bonica'.

—Aleshores, a més d'un nom bonic, és molt apropiat per a tu. A propòsit, si t'allotges al CERN, has de baixar a la pròxima parada. T'apuntaré el meu número de telèfon. Si necessites res, filleta, compta amb mi.

Dit això, va treure una estilogràfica i va anotar en un paperet unes quantes xifres abans de plegar-lo i oferir-me'l.

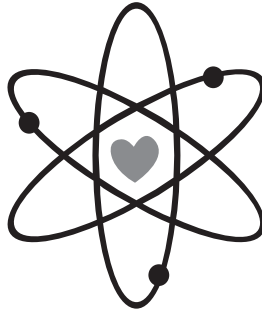
Em disposava a agrair-li de cor aquell gest quan l'autobús va arribar a la meva parada. Vaig baixar d'un salt i vaig recollir la meva maleta del portaequipatge.

Abans de guardar a la butxaca el paper que m'havia donat l'ancià, vaig poder llegir una frase singular impresa al dors.

«Els analfabets del segle XXI no seran aquells qui no sàpiguen llegir o escriure, sinó els qui no puguin aprendre, oblidar el que han après i tornar a aprendre.»

ALVIN TOFFLER

Vaig guardar la nota a la llibreta. Havia decidit que es convertiria en el meu cofre de petits tresors. Encara no era conscient de quants n'acumularia durant els mesos d'aquell estiu inoblidable.

2. ANGELINA

La carretera que donava accés al CERN s'acabava en una caseta de vigilància. En un edifici annex havia de recollir l'acreditació que em permetria passar el control de seguretat.

Em va rebre una funcionària d'aspecte soviètic amb cara de pocs amics. Estava darrere d'un taulell decorat amb plantes de plàstic del qual sobresortia una pantalla d'ordinador.

Xampurrejant en francès, vaig aconseguir explicar-li l'objectiu de la meua visita i em va fer una fotografia amb la seva webcam. Malauradament, hauria de lluir aquella instantània en la qual sortia horrorosa al meu *badge* —el passi d'acreditació— durant tota la meua estada al CERN.

Després de donar-me una carpeta amb l'assegurança mèdica i el contracte temporal, em va oferir un mapa amb tots els edificis que formaven el complex del laboratori. Em va sorprendre que fos tan enorme, si bé era constituït per una infinitat de petits blocs.

—Aquí és on t'allotjaràs: edifici 41, porta esquerra. En aquesta residència s'allotgen també els estudiants d'estiu.

«Genial!», vaig pensar de seguida. «Si més no, hi haurà gent jove.»

Li vaig agrair amablement totes les indicacions que m'havia donat i vaig sortir com un llamp.

Maleït sigui. Havia començat a ploure. Em vaig cobrir el cap amb la carpeta mentre em dirigia corrents cap al control de seguretats a l'aire lliure. Avergonyida, vaig ensenyar l'acreditació amb la meva pitjor fotografia fins aleshores.

Els agents de seguretats van parlar entre ells en un francès massa ràpid perquè els entengués. Estava convençuda que es reien de la meua foto, ja que em van saludar entre somriures i em van deixar passar.

No vaig trigar a arribar a la porta de la meua residència, on em van rebre un munt de bicicletes velles i rovellades. Cap no tenia forrellat i eren totes iguals, amb un petit logo del CERN al parafangs.

Em vaig preguntar si en podria manllevar una per escapar-me a Ginebra, a pocs quilòmetres d'allà. Això si parava de ploure en algun moment, és clar.

El lleig i antiquat edifici de formigó em va decebre. Esperava unes instal·lacions més modernes, fins i tot futuristes. Al capdavant em trobava al laboratori de recerca més notable del món.

Una vegada al tercer pis, no em va costar trobar l'habitació que m'havien assignat, la 317. Podia sentir música enfadada a través de la porta, la qual cosa significava que la meua companya d'habitació era a dins. Vaig trucar i vaig esperar, però no va contestar ningú, de manera que vaig decidir entrar amb la meua pròpia clau.

La música sortia d'un Mac que hi havia en un dels dos escrip-

toris de l'habitació. Era prou àmplia per a dues persones, però la meua companya semblava no opinar el mateix. Vaig trobar uns sostenidors negres de puntes al terra, al costat de dos mitjons bruts. Hi havia dos llits arrambats a les parets laterals de l'estança. L'un estava completament desfet i l'altre servia d'armari horitzontal per a un munt de roba desordenada.

Em vaig quedar plantada al mig de la cambra, sense saber exactament on col·locar la meua petita maleta. No disposava de gaire roba, però havia d'esperar que la meua companya tragués els seus vestits del meu llit per instal·lar-me.

Vaig agafar una llibreta del seu escriptori que sobresortia entre els papers plens d'apunts i fórmules. Vaig poder veure que hi havia escrit el seu nom en una cal·ligrafia perfecta: Angelina.

Just aleshores la porta del bany es va obrir de cop i em vaig sobresaltar. Una noia completament despullada i mullada de cap a peus em va increpar:

—Es pot saber què cony fas amb les meves coses? —va cridar mentre m'arrencava la llibreta de les mans.

Em va mirar de dalt a baix amb menyspreu abans d'afegir:

—Així que tu ets l'estudiantota amb la qual he de compartir aquesta merda d'habitació. Espero que no siguis una cleptomana o te les hauràs amb el meu puny.

—T'equivoques —li vaig respondre en un anglès molt més britànic que el seu—, no sóc una estudiant d'estiu. Treballaré al restaurant, i sí... sembla que seré la teua companya d'habitació.

Mentre murmurava alguna cosa incomprendible entre dents, l'expressió de la seva cara va passar de l'enuig a la curiositat.

—Cambra? Això sí que és una bona notícia. Per fi tindrè copes de franc.

Dit això, va agafar amb els dos braços tota la seva roba del meu llit i la va llançar, sense cap mirament, sobre la cadira del seu escriptori.

Tot i anar completament nua, aquella beneita es movia per l'habitació amb absoluta naturalitat. I la veritat és que tenia una figura d'aquelles que et permeten anar amb biquini o sense amb orgull. Devia fer metre setanta pel cap baix. Tenia unes cames llargues i unes corbes de vertigen. La seva cabellera, mullada del tot, li queia sobre les espatlles nues. Tenia uns ulls menuts i blaus i un nas punxegut, amb les pigues justes per resultar atractiva. La seva pell, d'un bronzejat impecable, contrastava a la perfecció amb els seus cabells rossos.

En comparació d'ella, jo era una morena discreta que no feia caure de cul ningú, tot i que el meu pare sempre m'havia comparat amb Audrey Hepburn. És clar que això era amor incondicional...

Vaig allargar la mà i ens vam presentar. L'Angelina em va xocar els cinc a l'americana.

—Torna a ploure... Merda! El que donaria per estar fent surf a Tasmània en comptes d'estar tancada en aquest lloc fastigós i ple de frikies.

En un intent per tornar a entaular una conversa cordial, li vaig preguntar:

—Aleshores, ets australiana?

—Però tu què ets: cambrera o Sherlock Holmes? Vaig néixer a Florida, però al meu vell el van destinar a Anglaterra fa set anys. L'Abu, jo li dic així, és un prestigiós i avorridíssim catedràtic de Cosmologia a l'excel·lentíssima Universitat d'Oxford. Ecs!

—Quina sort tenir un pare així! —vaig contestar, admirada.

—Sí, és clar, apassionant. Per això ha enviat aquí l'Angie, la

seva filla prodigi, per seguir els seus fabulosos passos i convertir-me en una altra pedant científica que adorm les ovelles. Tancada i sense una trista discoteca en quilòmetres a la rodona on desfasar-me una mica. Quin infern!

Uns cops tímids a la porta van interrompre la nostra conversa.

M'hi vaig acostar i vaig preguntar qui era sense obrir, ja que la meva companya d'habitació no duia roba.

Com un llamp, l'Angie se'm va avançar i va obrir la porta de bat a bat. Un noi moreno amb un jersei de ratlles la va contemplar bocabadat. Cohibit, va apartar els ulls del cos despullat d'aquella boja.

—Hi ha una festa al passadís del quart —va quequejar sense deixar d'escanejar-la de cua d'ull—. He pensat que t'agradaria venir...

—Teniu cervesa?

—Sí, els meus amics s'han encarregat de passar a França a comprar alcohol.

—*Cool* —va contestar, relaxada, mentre agafava un vestit blau del munt de roba.

Després de posar-se'l per sobre, sense roba interior, va agafar pel braç el noi i em va dir per damunt de l'espatlla:

—Que dormis bé, nadó.

Després va tancar d'un cop de porta.

Vaig trigar quasi un minut a processar l'escena que acabava de viure. Fatigada pel viatge, vaig apagar la música del seu Itunes, em vaig posar el pijama d'estiu i em vaig estirar al llit. Després vaig seleccionar al meu iPod Nano una pista de Nikosia, *Melancholy n°1*. Aquella cançó encaixava com l'anell al dit amb el meu estat d'ànim.

Mentre es fonia l'última llum de la tarda, aquella calma reparadora aviat es va convertir en soledat i en una certa basarda. Vaig recordar una entrevista que havia llegit al psiquiatre Enrique Rojas. Esmentava la fórmula SOLEDAT + TEMPS = DEPRESSIÓ. Això funcionava així «excepte amb els intel·lectuals, que no se senten mai sols encara que no hi hagi ningú al seu costat», havia dit.

Jo no era una intel·lectual. A tot estirar, un sac ple de somnis, però tampoc no sabia quins. Havia arribat a una destinació envejable. Era en un dels llocs més fascinadors del món. Sobretot per a mi, que em plantejava estudiar una carrera de ciències.

Tot i així, em sentia perduda i sola. També un xic pessimista. Tenia una humil feina de cambrera i una exhibicionista boja com a companya d'habitació. Tot apuntava que passaria el temps lliure d'aquells mesos més sola que la una.

Una nova citació, aquesta vegada del viatger Bruce Chatwin, va acudir al meu cap: *Què hi faig jo, aquí?*

Em vaig permetre la llicència de vessar alguna llàgrima. Un cop oberta l'aixeta, el plor va sorgir amb facilitat. Vaig abraçar el coixí buscant consol. Acceptar aquella feina lluny de casa havia estat una mala decisió, vaig pensar. Abans que pogués rebatre aquesta idea, vaig quedar adormida.